

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. K. T.**, zastoupeného Michalem Benčokem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 24 Az 209/2004, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2004, č.j. OAM-4600/VL-20-ZA08-2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 11. 2005, č. j. 24 Az 209/2004 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna soudem ustanoveného advokáta Michala Benčoka **se u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále též „Krajský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o jeho žalobě směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 1. 2004, č.j. OAM-4600/VL-20-ZA08-2003. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Napadené rozhodnutí Krajský soud v Ostravě odůvodnil tím, že postupoval v souladu s ust. § 33 písm. b) zákona o azylu a ust. § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), neboť v dané věci nelze zjistit místo pobytu žalobce a přítomnost žalobce či alespoň jeho součinnost je v soudním řízení nutná. Krajský soud v průběhu řízení zjistil z databáze žalovaného, že žalobce dne 1. 7. 2005 svévolně opustil poslední hlášené místo pobytu P. s. K. Také ze sdělení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie v Praze ze dne 31. 8. 2005 vyplynulo, že žalobci bylo naposledy uděleno výjezdní vízum za účelem řízení o udělení azylu platné do 1. 9. 2005 a další jeho současný pohyb na území České republiky jim není znám. Vzhledem k neznámému pobytu žalobce byl soudem usnesením ze dne 19. 10. 2005 ustanoven žalobci pro zastupování v řízení opatrovník. S ohledem na tyto zjištěné skutečnosti Krajský soud řízení o podané žalobě napadeným usnesením zastavil.

Stěžovatel v kasační stížnosti ve znění jejího doplnění uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Pro zastavení řízení o jím podané žalobě podle názoru stěžovatele neexistovaly relevantní důvody a namítá tak nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále vytýká nesprávné posouzení právní otázky Krajským soudem, nedostatečné zjištění přesného stavu věci, neúplnost provedeného dokazování a současně tvrdí pochybení správního orgánu dle ust. § 103 písm. b) s. ř. s., jež doslovně cituje. Nezákonnost napadeného rozhodnutí o zastavení řízení shledává stěžovatel předně v tom, že Krajskému soudu byla adresa stěžovatele od data podání kasační stížnosti tj. 20. 12. 2005 známa. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí Krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Úkolem Nejvyššího správního soudu je v případě kasační stížnosti napadeného rozhodnutí o zastavení řízení dle § 33 písm. b) zákona o azylu přezkoumat, zda krajský soud dostatečně zjistil všechny skutečnosti podstatné pro zjištění místa pobytu stěžovatele a zda postupoval v souladu s těmito zjištěními. Situaci „znovuobjevení“ stěžovatelů v obdobném případě se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval v řadě svých rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 25. 2. 2004, č. j. 2 Azs 16/2004 - 45, www.nssoud.cz, kde uvedl: „*Přitom platí, že pokud krajský soud postupoval správně a vyvinul požadované úsilí ke zjištění místa pobytu stěžovatele, nestačí k nezákonnosti jeho usnesení o zastavení řízení sám fakt, že se stěžovatel následně „znovuobjeví“, leda by prokázal pochybení krajského soudu při doručování či zjišťování jeho místa pobytu. Jiný výklad tohoto ustanovení by totiž stavěl neúspěšné žadatele o azyl do pozice, v níž by pouhým ignorováním soudních obsílek a následným napadáním rozhodnutí o zastavení řízení mohli neúměrně prodlužovat soudní řízení jako celek. Takový výklad by šel zcela proti smyslu daného ustanovení, jímž je umožnit soudům nezabývat se meritorně žalobami ve věci azylu těch žalobců, kteří již zmizeli ze zorného pole orgánů české veřejné moci, tzn. žalobců, o nichž by již bylo nadbytečné rozhodovat, neboť již pravděpodobně nejsou v dosahu jurisdikce ČR.*“, či v rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 4 Azs 12/2004 - 61, www.nssoud.cz. Obsah soudního spisu dokládá, že Krajský soud vyčerpal všechny dostupné prostředky k tomu, aby zjistil, kde se stěžovatel v době rozhodování o věci zdržoval, a na základě těchto informací mu nezbylo než konstatovat, že nelze zjistit místo pobytu žalobce. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se stěžovateli v kasační stížnosti nepodařilo prokázat tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí o zastavení řízení. Námitka stěžovatele o známosti adresy jeho pobytu od data podání kasační stížnosti je bezpředmětná, neboť žádným způsobem nezpochybňuje postup soudu při zjišťování místa pobytu žalobce do doby vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud tedy ve věci nepochybil, napadeným usnesením zákon neporušil a správně řízení podle ust. § 33 písm. b) zákona o azylu ve spojení s ust. § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil. Uplatněné stížnostní důvody ve smyslu písm. a) a b) ust. § 103 s. ř. s. na posuzovaný případ dopadat nemohou, neboť Krajský soud nerozhodoval v souzené věci meritorně.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta částkou 2000 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění do 30. 8. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 6. 2006. Soud advokátu dále přiznal částku 150 Kč jako paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního

tarifu). Zástupci žalobce se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

